10/03/2024

Φθιώτιδος Συμεών: «Το «Εγώ» είναι το εμπόδιο για να συναντήσουμε το Χριστό»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου στο όμορφο χωριό των Βαρδατών, το οποίο ευρίσκεται κάτω από την σκιά του Ιερού Προσκυνήματος Παναγίας Προυσιωτίσσης στον κάμπο της Λαμίας ιερούργησε την Κυριακή των Απόκρεω ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

"Το «Εγώ» είναι το εμπόδιο για να συναντήσουμε το Χριστό, γιατί το «Εγώ» είναι το εμπόδιο για να συναντήσουμε και τον συνάνθρωπο, το άτιμο το «Εγώ», το έρμο το «Εγώ», το καταραμένο το «Εγώ», το δαιμονικό «Εγώ» είναι αυτό, το οποίο ***μας εμποδίζει να ζήσουμε με αγάπη, με ειρήνη, με καλοσύνη, να συγχωρέσουμε, να ξεχάσουμε, να υπερβούμε, να βοηθήσουμε.*** *Αυτό το άτιμο το «Εγώ» είναι, το οποίο* ***δηλητηριάζει*** *τη σκέψη μας, το μυαλό μας, που μας κάνει να* ***τρελαινόμαστε*** *με καχυποψίες, να φανταζόμαστε διάφορα σενάρια, να νιώθουμε ανασφάλεια. Το άτιμο το «Εγώ» είναι που μας κάνει να νομίζουμε ότι*

οι άλλοι δεν μας αγαπούν, όταν δεν μας κάνουν όλα τα χατίρια ή όταν δεν συμπλέουν με τις επιθυμίες μας, με τα προγράμματά μας. Το άτιμο το «Εγώ» είναι αυτό που μας γεμίζει ***ανασφάλεια****, μας γεμίζει* ***άγχος****, αίσθημα κατωτερότητας άλλοτε και αίσθημα υπεροχής άλλοτε, το ίδιο το «Εγώ» είναι παντού που κρύβεται πίσω από κάθε παθογένεια, από κάθε ασθένεια, από κάθε νοσηρότητα”*, είπε μεταξύ άλλων στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος.

Ολόκληρο το κήρυγμα του Μητροπολίτη Φθιώτιδος:

«Σήμερα χαρά για κάθε πεινασμένο, σήμερα χαρά για κάθε διψασμένο, χαρά για κάθε ξενιτεμένο, χαρά για κάθε γυμνό, χαρά για κάθε φυλακισμένο, σήμερα πανηγύρι γίνεται στις φυλακές, στα κελιά των εγκληματιών, των ισοβιτών, μεγάλο πανηγύρι, συγκλονιστικό, γιατί έρχεται σήμερα ο Χριστός με μία εικόνα από τα έσχατα, όχι στο πλαίσιο ενός ακτιβισμού, όχι στο πλαίσιο μίας κοινωνικής πρόνοιας ή μίας κοινωνικής πολιτικής ή μίας ευποΐας ή μίας φιλανθρωπίας.

Έρχεται ο Χριστός να μας μιλήσει για τη Βασιλεία των Ουρανών κι έρχεται να μας πει ότι Αυτός βρίσκεται, ο ίδιος ο Χριστός, στο πρόσωπο του πεινασμένου, στο πρόσωπο του διψασμένου, στο πρόσωπο του γυμνού, στο πρόσωπο του ξενιτεμένου, στο πρόσωπο των φυλακισμένου. Έρχεται ο Χριστός να μας πει ότι όταν έλθει στη Δευτέρα Παρουσία, η νέα συνάντηση Του μαζί μας θα είναι η τελική συνάντηση της ιστορίας, η οποία θα είναι η κρίσις, θα κρίνει δηλαδή εάν θα ζήσουμε αιώνια μαζί Του ή αν θα ζήσουμε αιώνια μακριά Του, αν θα

απολαμβάνουμε τη θέα του προσώπου Του, αν θα είμαστε στην αγκαλιά Του, αν θα είμαστε ενωμένοι μαζί Του ή αν θα είμαστε μακριά Του, αν θα ζούμε την οδύνη της απόστασης του χωρισμού.

Και ποιο θα είναι το κριτήριο; Το κριτήριο θα είναι ο πεινασμένος, ο διψασμένος, ο ξενιτεμένος, ο γυμνός και ο φυλακισμένος. Το κριτήριο θα είναι ο περιφρονημένος άνθρωπος, ο περιθωριακός, ο με λίγα λόγια αποτυχημένος άνθρωπος μέσα στον κόσμο, αυτός που βρίσκεται ναυαγός μέσα στη ζωή, αυτός ο οποίος για διαφόρους λόγους βρίσκεται έξω από την επιτυχία της κοινωνικής πραγματώσεως. «Επείνασα γάρ, καί εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα, καί εποτίσατέ με, ξένος ήμην, καί επεσκέψασθέ με και εν φυλακή ήμην και γυμνός ήμην και ενδυσασθέ με».

Και ρωτούν οι άνθρωποι: «Ποτέ Κύριε σε είδαμε να πεινάς; Πότε σε είδαμε να διψάς; Πότε σε είδαμε να είσαι σε φυλακή εσύ, ο ίδιος ο Χριστός, ο τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, ο αναμάρτητος; Πότε σε βρήκαμε γυμνό εσένα τον ανενδεή, εσένα που διακυβερνάς τα σύμπαντα και δεν έχεις ανάγκη κανέναν; Πότε σε είδαμε εσένα να είσαι ξένος, ξενιτεμένος, που γεννήθηκες ξένος που έφυγες στην Αίγυπτο κατατρεγμένος και διωκόμενος από τη μανία του Ηρώδη; Πότε σε είδαμε Χριστέ να βρίσκεσαι σε αυτήν την κατάσταση;».

Κι ο Χριστός δίνει την πιο συγκλονιστική απάντηση, παραθέτει την κορύφωση της ανθρωπολογίας και του ανθρωπισμού, καταξιώνει το ανθρώπινο πρόσωπο στον τέλειο βαθμό καθώς τον πιο περιφρονημένο τον ταυτίζει με τον εαυτό Του. ««Ἐφ’ὅσον εποιήσατε ἑνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί εποιήσατε». Εφόσον εποιήσατε στους φτωχούς, στους διψασμένους, στους φυλακισμένους, στους γυμνούς εμοί εποιήσατε.

Τι συγκλονιστική κατάθεση είναι αυτή του Χριστού! Τι συγκλονιστική πρόταση είναι αυτή του Χριστού. Τι ελπίδα και τι αισιοδοξία και τι παρηγοριά δίνει στον άνθρωπο, ο οποίος νιώθει τον εαυτό του να βρίσκεται σε αδιέξοδο, βλέπει τον εαυτό του να βρίσκεται σε απελπισία, βλέπει τον εαυτό του να ζει σε μοναξιά, βλέπει τον εαυτό του να είναι εγκαταλελειμμένος. Πόσοι άνθρωποι και σήμερα δεν βρίσκονται σε μία κατάσταση θλίψεως, σε μία κατάσταση ανάγκης, σε μία κατάσταση μελαγχολίας. Πόσοι άνθρωποι και σήμερα και σε μικρά και σε μεγάλα χωριά αλλά και σε μεγάλες πόλεις ακόμα και σε πολιτείες με τεράστιους ουρανοξύστες και με φωτεινούς προβολείς δεν υπάρχουν, άνθρωποι και σήμερα παντού, θλιμμένοι, πονεμένοι, μοναχικοί, προδομένοι, απογοητευμένοι. Ο Χριστός μπαίνει στη θέση όλων αυτών των αδελφών μας και γίνεται ο ελάχιστος αδελφός.

Ο Θεός, ο Δημιουργός, γίνεται ο ελάχιστος αδελφός πάντων ημών και έτσι μας δείχνει ο Χριστός, ποιος είναι ο δρόμος για να ζήσουμε αιώνια μαζί Του. Αυτός ο δρόμος δεν είναι ο δρόμος μιας ατομικής αρετής, δεν είναι ο δρόμος μιας εξωτερικής ευσεβείας, απλώς να πάμε στην εκκλησία να ανάψουμε το κερί μας, να κάνουμε τη νηστεία μας, να έχουμε μία εξωτερικά σύννομη ζωή αλλά ο δρόμος για να συναντήσουμε το Χριστό περνάει από το διπλανό μας.

Ο δρόμος για να συναντήσουμε το Χριστό περνάει από το γείτονά μας, περνάει ακόμα και από τον περαστικό. Ο δρόμος για να συναντήσουμε το Χριστό περνάει στην καθημερινή μας συνάντηση, στην καλημέρα που θα πούμε, στον τρόπο με τον

οποίο θα χαιρετίσουμε το διπλανό μας, στον τρόπο με τον οποίο θα κοιτάξουμε τον άλλον άνθρωπο, τον αδερφό μας, τον συνάνθρωπό μας. Στον τρόπο με τον οποίο θα σταθούμε στη θλίψη του, στη δυσκολία του, θα γίνουμε συγκυρηναίοι, θα πονέσουμε μαζί του στον πόνο του, θα λυπηθούμε μαζί του στη λύπη του, θα κλάψουμε μαζί του στη δοκιμασία του και στο πένθος του. Εκεί κρίνεται κατά πόσο θέλουμε να συναντήσουμε το Χριστό στη ζωή μας. Και από την άλλη, αν θα χαρούμε στη χαρά του, αν θα ευφρανθούμε στην ευτυχία του, αν θα ικανοποιηθούμε και εμείς στην ικανοποίηση του, αν θα αισθανθούμε και εμείς περήφανοι στην περηφάνια του, αν θα καμαρώσουμε και εμείς μαζί του, όπως θα καμαρώσει και αυτός, τα παιδιά του ή τους ανθρώπους του ή τις επιτυχίες του. Εκεί θα φανεί κατά πόσο πραγματικά θέλουμε να συναντήσουμε το Χριστό.

Τον Χριστό θα τον συναντήσουμε στην κοινωνία και στη σχέση μας με τους άλλους ανθρώπους. Θα τον συναντήσουμε στη δοκιμασία των σχέσεων γιατί δεν παύουν οι σχέσεις να είναι μία διαρκής δοκιμασία. Πολλές φορές ακόμα και δύο φίλοι δεν μπορούν να τα βρουν μεταξύ τους, πολλές φορές και μια μικρή παρέα δεν μπορεί να συνεννοηθεί, δεν μπορεί να συνυπάρξει γιατί η συνύπαρξη, η αγάπη, η συνεννόηση προϋποθέτει διάθεση υπέρβασης. Προϋποθέτει διάθεση να εγκαταλείψουμε το Εγώ για να συναντήσουμε τον ελάχιστο αδελφό, να συναντήσουμε το Χριστό στο πρόσωπο του άλλου.

Ένα μονάχα εμπόδιο υπάρχει για να συναντήσουμε το Χριστό, μονάχα ένας τοίχος είναι αυτός, που μας χωρίζει από το Χριστό. Δεν είναι εμπόδιο, ούτε η έλλειψη της υγείας όταν είμαστε ασθενείς, ούτε οι δοκιμασίες, το πένθος, ούτε η φτώχεια,

ούτε τα γεράματα, ούτε η έλλειψη ομορφιάς, ούτε η έλλειψη πλούτου, ούτε η έλλειψη θέσεων, ούτε η έλλειψη δόξας. Ένα μονάχα εμπόδιο υπάρχει για να συναντήσουμε το Χριστό. Αυτό το εμπόδιο είναι μία λέξη με 3 γράμματα: το «Εγώ». Το «Εγώ» είναι το εμπόδιο για να συναντήσουμε το Χριστό, γιατί το «Εγώ» είναι το εμπόδιο για να συναντήσουμε και τον συνάνθρωπο, το άτιμο το «Εγώ», το έρμο το «Εγώ», το καταραμένο το «Εγώ», το δαιμονικό «Εγώ» είναι αυτό, το οποίο μας εμποδίζει να ζήσουμε με αγάπη, με ειρήνη, με καλοσύνη, να συγχωρέσουμε, να ξεχάσουμε, να υπερβούμε, να βοηθήσουμε. Αυτό το άτιμο το «Εγώ» είναι, το οποίο δηλητηριάζει τη σκέψη μας, το μυαλό μας, που μας κάνει να τρελαινόμαστε με καχυποψίες, να φανταζόμαστε διάφορα σενάρια, να νιώθουμε ανασφάλεια. Το άτιμο το «Εγώ» είναι που μας κάνει να νομίζουμε ότι οι άλλοι δεν μας αγαπούν, όταν δεν μας κάνουν όλα τα χατίρια ή όταν δεν συμπλέουν με τις επιθυμίες μας, με τα προγράμματά μας. Το άτιμο το «Εγώ» είναι αυτό που μας γεμίζει ανασφάλεια, μας γεμίζει άγχος, αίσθημα κατωτερότητας άλλοτε και αίσθημα υπεροχής άλλοτε, το ίδιο το «Εγώ» είναι παντού που κρύβεται πίσω από κάθε παθογένεια, από κάθε ασθένεια, από κάθε νοσηρότητα.

Γι’ αυτόν ακριβώς το λόγο έρχεται σε λίγες μέρες η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή για να δουλέψουμε πως θα γκρεμίσουμε αυτόν τον τοίχο του εγωισμού. Πως θα παλέψουμε ενάντια στον εγωισμό μας. Για αυτό κάθε μέρα μέσα στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή θα προσευχόμεθα «δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας», για αυτό θα πάμε να εξομολογηθούμε, για αυτό θα νηστέψουμε, για αυτό θα τρέξουμε στην εκκλησία, για αυτό θα μελετήσουμε πιο πολύ, για αυτό θα κάνουμε λίγη φιλανθρωπία παραπάνω, για αυτό η Εκκλησία μας προτείνει όλα όσα μας προτείνει, για ένα και μοναδικό λόγο: «Για να μας βοηθήσει να νικήσουμε το Εγώ».

Όταν η Εκκλησία μας προτείνει να κάνουμε υπομονή στις δυσκολίες, δεν μας το ζητάει γιατί θέλει να είμαστε μαζοχιστές, δεν μας το ζητά, γιατί θέλει να βασανιζόμαστε, αλλά μας το ζητάει, γιατί θέλει να μας βοηθήσει να υπερβούμε το «Εγώ» μας. Όταν η Εκκλησία έρχεται και μας προτείνει: «δώσε τόπο στην οργή, συγχώρησε τον διπλανό σου, άνοιξε την αγκαλιά σου, κοίτα μπροστά», δεν το κάνει για κανέναν άλλο λόγο παρά μονάχα για να αποτινάξουμε το «Εγώ» και να απελευθερωθούμε από το Εγώ γιατί τελικά αυτός που υποφέρει από το Εγώ είναι αυτός ο οποίος είναι εγκλωβισμένος σε αυτό το Εγώ. Μπορεί να βασανίζει λίγο και τους άλλους με την γκρίνια του, με τα παράπονα του, με τη μεμψιμοιρία του, με τις απαιτήσεις του, με τα λόγια του, αλλά στο τέλος βιώνει μία απόλυτη μοναξιά και χάνει τον Χριστό γιατί χάνει τον διπλανό».

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος συνεχάρη τον Προϊστάμενο της Ενορίας π. Κωνσταντίνο Κουτσομπλή και όλους τους συνεργάτες του και όλους τους χωριανούς για την αγάπη τους και τον σεβασμό τους προς την Εκκλησία, αλλά και για την αγάπη με την οποία αγκάλιασαν το Ιερό Προσκύνημα της Παναγίας των Βαρδατών και τον Μοναχό π. Ιερόθεο, προσμονάριο του Ιερού Μοναστηριακού Καθίσματος.

Τέλος ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών είχε την ευκαιρία για μία όμορφη και ουσιαστική επικοινωνία με όλους στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου